

рило то. — Търси ти! — и седнало на единъ камъкъ.

— Ей, нищо и никакво човѣче! — казалъ му пакъ великанътъ. — Ставай търси, че утре царътъ ще те обеси!

Джуджето мълчало. Видѣлъ великанътъ, че не го чака добро и почналъ самъ да търси кжсчета. Но нали билъ мързеливъ и глупавъ, погледналъ тукъ, потърсилъ тамъ и си отишелъ.

А джуджето почакало, докато се мръкнало, покачило се на едно високо дърво и почнало да разглежда отъ върха му. И скоро видѣло златното кжсче. Въ ношната тъмнина то блестѣло като звезда. Взело го джуджето и го скрило въ пазвата си, а на великана нищо не казало.

На сутринята царътъ ги повикалъ и попиталъ:

— Е, намѣрихте ли златното кжсче?

— Не можахме, царю честити, макаръ че цѣлата земя претърсихме! — излъгалъ великанътъ.

— Лъже, царю честити! —

обадило се джуджето. — Той нищо не търси, а ето азъ го намѣрихъ! И по-рано азъ всички кжсчета събрахъ.

И то показало на царя златното кжсче. Поискало топката, залепило я, вдъхнало ѝ въздухъ и казало на царя:

— Сега ще подскача. Въздухъ нѣмаше.

Далъ царътъ топката на сина си. Ударилъ я той и тя подскочила толкова високо, че се виждала като брѣмбаръ голѣма. Завикалъ отъ радостъ царскиятъ синъ.

А царътъ, като разбралъ каква е работата, наградилъ богато умното джудже, взелъ го при себе си въ палата и всѣки день каралъ мързеливиятъ великанъ да му вѣе съ царското вѣтрило.

А джуджето се изтѣгало на мекитѣ възглавници и казвало на великана:

— Повѣй ми, повѣй, стари приятелю, не е лошо. Ще си развиешъ силитѣ. Ахъ, да си ми живѣ сто години все тъй да ми вѣешъ!

Емиль Кораловъ

